

Relativ fuldkommenhed

Gabrielle havde denne kommentar: "For mig ville det være ren blasfemi så meget som at overveje, om Kristus kunne være andet end den bedste og mest fuldkomne Gud i universet og at elske Ham og takke Ham for det."

Hvis vi skal diskutere dette spørgsmål, må vi først være enige om, hvad det er, vi diskuterer. Da vi grundlæggende snakker om Guds fuldkommenhed, så lad os først definere "fuldkommenhed", sådan som det sædvanligvis defineres i religiøse diskussioner.

Fuldkommenhed: "En tilstand hvor præstationerne og resultaterne ikke kan forbedres, og hvor ethvert fremskridt eller enhver forbedring er en umulighed."

Når man bruger begrebet fuldkommenhed i tilbedelsen af væsner som Jesus eller Jehova, gør man det ud fra en ide om, at disse væsner ikke kan begå fejl. Alle ord, handlinger eller bevægelser, som de laver og alt, hvad de skaber, er fejlfrit.

I bund og grund har disse stakkels guder ingenting at stræbe efter, for de har alt. De har ingen mål, for hvis de havde et mål, ville det jo bringe dem bort fra den fuldkommenhed, som de siges at opleve. De har ikke noget, der skal læres, for de er jo fuldkomne også i deres viden. Der er faktisk ikke engang noget, som de kan skabe, fordi de allerede har skabt det perfekte, da de selv er fuldkomne.

En sådan illusion om et hvilket som helst levende væsen i universet er et godt eksempel på det bedrag, som Dyret har fremmet i menneskeheden. Og det interessante ved ideen er, at den ikke findes noget sted i Biblen, men Dyret skaber den illusion for masserne, at det netop står i skriften, for så bliver kontrollen meget nemmere.

Så lad os opsummere de to sider af argumentet, som er:

MIG: Fuldstændig fuldkommenhed er en illusion og i virkeligheden ikke noget, man bør ønske sig. Hvis vi skulle leve i en tilstand, hvor der ikke fandtes et mål om at gå fremad og nå til noget højere, så ville der heller ikke være nogen glæde ved at leve. Det nærmeste, vi kan komme det fuldkomne, er det, som Mestrene kalder "Relativ fuldkommenhed". Med relativ fuldkommenhed kan man nå til et punkt, hvor man mestrer en færdighed så godt, at man kan udføre den stabilt og godt, eller man når et specielt mål og er tilfreds med det, men man finder hurtigt andre færdigheder, som man gerne vil mestre og andre mål, som man vil nå.

ANDRE: Gud og Jesus er begge fuldstændigt fuldkomne, og de kan ikke gøre noget for at blive endnu mere fuldkomne. Punktum. Lad mig citere Gabrielle (red: en af deltagerne på Keyster listen): "det ville være blasfemi at overveje, om Kristus (eller Jesus) er noget som helst andet end den bedste og mest perfekte skaber og Gud i universet..."

Lad mig først sige, at det at placere Jesus, Buddha og andre religiøse forbilleder på deres rette plads ikke er blasfemisk, da sandheden er den højeste form af religionen og aldrig er blasfemisk. Tværtimod er det blasfemi at overdrive deres vigtighed, og dette bør korrigeres i den religiøse verden. At placere Jesus på rette sted i universet er godt, ligesom det ville have været godt at placere kejseren i Rom på hans rette sted. Det er først, når man placerer alt på rette sted, at man kan

se sandheden. Hvis man sætter Jesus op på en højere piedestal, end Han burde være, så kommer man til at opfatte Ham og hans ord gennem en tåge, og en høj grad af illusion bliver resultatet.

Lad os være logiske her. At tro at væsnet Jesus skabte milliarder af beboede verdener i verdensrummet og så valgte at komme og besøge denne lille planet, ville stort set gøre denne lille planet til det vigtigste sted i universet. Denne tankegang ligner meget tankegangen hos folk i gamle dage, hvor man mente, at jorden var universets centrum, og at selv Solen bevægede sig rundt om den.

Kan man tro på, at denne verden er den vigtigste eller blot en af de vigtigste ud af milliarder af verdener? Det må man jo tro, hvis Jesus skabte hele universet og alligevel valgte at besøge denne lille planet.

De fleste lærere inden for det metafysiske ser meget anderledes på det end sådan, som de gamle religioner forklarer det. Mange vise lærere forstår korrekt, at der findes et væsen, som ganske rigtig og på en næsten fuldkommen måde (dog ikke hundrede procent fuldkommen) viser os Kristusenergien og Kristusbevidstheden, som findes i os alle sammen. På denne lille planet er det Jesus, der bedst har vist os dette.

Men Jesus er en nuværende beboer på planeten Jorden og har ikke meget at gøre med andre stjernesystemer i denne galakse og da slet ikke med de milliarder af andre galakser og milliarder af andre stjerner i dette lille univers. Alle de andre systemer med beboede verdener har deres egne lærere, som repræsenterer Guds Søn og underviser som Guds Sønner. Disse væsner er helt adskilt fra Jesus, sådan som vi forstår "adskilt", men de er Jesus Kristus i deres egen verden, hvilket betyder, at de er "salvet til at frelse", og der findes milliarder af væsner, der er salvede til at frelse.

Vær parat til at blive chokeret nu – over noget som I aldrig ville lære i en almindelig Bibel klasse. Jeg vil give jer to historier fra Biblen, der helt klart viser, at Biblens Gud ikke er indbegrebet af fuldkommenhed, sådan som Dyret gerne vil have, I skal tro.

HISTORIE NUMMER ET: JACOB VED PENUEL

Ordet "Israel" kommer fra det hebræiske YISRAEL. Første del af ordet stammer fra ordet SARAH, som betyder "at sejre" eller "have kraft". Det bruges sommetider for at henvise til en kraft hos en prins eller konge. Anden halvdel af ordet er EL. Ordet oversættes utallige gange som "Gud" i Det Gamle Testamente. Når det ikke bruges på den måde, betyder det "mægtig" eller "stærk" og antyder overmenneskelig godhed eller styrke.

Hvis vi kombinerer disse forskellige betydninger, får vi flere mulige oversættelser, blandt andet: "At sejre som Gud", "at have kongelig kraft som Gud" eller "at sejre ved hjælp af stor styrke og godhed". Nogle mener, at det betyder "Guds prins", men det er en udvandet omskrivning, som er en tilpasning til det ortodokse.

Når man undersøger den første fortolkning ("at sejre som Gud") kan man undre sig over, hvorfor sådan en titel skulle gives til mennesket, for det var vel ikke hensigten med mennesket, at det skulle sejre eller have magt eller kraft som Gud. Er det ikke en lidt for dristig titel?

Den virker måske dristig, men den er også meget passende, for Jakob sejrede jo og havde magt over en af Guds engle, eller måske var det endda mere end en engel? Efter at dette væsen forlod Jakob, står der skrevet: ” Jakob kaldte stedet Penuel (som betyder ”Guds ansigt eller tilsynekomst”): »for jeg har set Gud ansigt til ansigt og har reddet livet«. (Første Mosebog 32:31)

De fleste religiøse kalder denne person eller dette væsen for en engel, men det gør Biblen ikke. I Skriften kaldes han to ting. Han kaldes ”en mand” (Første Mosebog 32:25) og ”Gud” (Første Mosebog 32:29). Det er forbløffende, at Jakob, som var et menneske, sejrede over en anden person, som blev kaldt en ”Gud”. Derfor fik han et navn, som betød ”at sejre som Gud”, for kun en Gud kan overvinde en anden Gud.

KONKLUSION: Det er tydeligt, at Gud ikke var en perfekt bryder, for Jakob bankede ham og fik ham til at give fortabt. Gud var så imponeret over at være blevet overvundet af Jakob, at han gav ham navnet Israel – ”at sejre som Gud”.

HISTORIE NUMMER TO: MOSES OVERLISTER GUD

Moses var en sand Israelit, for han sejrede som en gud ligesom Jakob og overlisterede en anden ELOHIYM. Gud var forfærdet over Israels stammer, fordi de ikke adlød Ham men byggede guldkalven, og han havde besluttet sig for at tilintetgøre dem alle sammen. Men Gud havde et problem, hvis han tilintetgjorde dem alle sammen, for det ville gøre det svært for ham at holde sit løfte til Abraham, og for at kunne holde dette løfte måtte han skåne nogle af den forjættede slægt, så den kunne formere sig, så han sagde til Moses: ” Lad mig bare tilintetgøre dem i min vrede! Men dig vil jeg gøre til et stort folk.” (Anden Mosebog 32:10)

Moses ønskede ikke, at alt arbejdet med folket skulle have været forgæves, så han argumenterede over for Gud og fortalte ham, hvor pinligt det ville se ud i egypternes øjne. De ville synes, at der var noget i vejen med en gud, som reddede et folk bare for at tilintetgøre det ude i ødemarken.

Men Gud ændrede ikke mening, så Moses foretog derefter et af de dristigste træk i hele planetens historie, fik Gud trængt op i et hjørne og tvang hans hånd.

Moses mindede Gud om, at han ikke ville være i stand til at holde sit løfte til Abraham, hvis han ødelagde hele huset Israel og lod Moses stå alene tilbage.

HVORFOR?

For hvis Gud tilintetgjorde hele Israel på nær Moses, så kunne Gud kun få den lovede slægt gennem Moses. Så hvis Gud fuldførte sin plan om total ødelæggelse, havde Han brug for Moses' fulde samarbejde for at kunne opfylde sit løfte til Abraham.

Moses havde sin frie vilje og truede med, at han ikke ville samarbejde med Gud. Så Gud ville ende med at bryde sit løfte, hvis han fuldførte sin plan med stammerne. Så ved hjælp af Moses' stærke argumenter, blev Gud tvunget til at ændre mening. Det står skrevet: ” Da fortrød Herren den ulykke, han havde truet med at bringe over sit folk.” (Anden Mosebog 32:14) (Læs hele kapitlet).

KONKLUSION: Åbenbart havde Gud i denne historie ikke nogen "perfekt viden", ellers ville han jo have kendt Moses' holdning. Han havde åbenbart ikke regnet med, at Moses ville vinde over ham med sine argumenter, eller hvordan Moses ville svare. Moses fik rent faktisk Gud til at "angre" eller fortryde. Fortryder eller angre et perfekt væsen? Sagt på en anden måde: Gud indså, at han bevægede sig i en forkert retning og ændrede den derfor.

Og det er ikke det eneste sted, hvor Gud fortryder. Her er nogle andre eksempler:

Gud sagde: "Jeg fortryder, at jeg har gjort Saul til konge, for han har vendt sig fra mig og har ikke holdt min befaling." (Første Samuels Bog 15:11), "Herren havde fortrudt, at han havde gjort Saul til konge over Israel." (Første Samuels Bog 15:35), "Da fortrød Herren, at han havde skabt menneskene på jorden." (Første Mosebog 6:6) " og " Da Gud så, at de vendte om fra deres onde vej, fortrød han og bragte ikke den ulykke over dem, som han havde truet dem med." (Jonas' Bog 3:10).

Så selv om Biblen klart giver udtryk for, at Gud begår fejl på sit eget plan, så lærer religionerne os stadigvæk, at det er et perfekt væsen, der står ved rotpinden og i spidsen for netop deres religion. Hvorfor det?

Det er en del af Dyrets mesterplan...

Hvorfor?

Tænk over det. Hvordan kan man bedst kontrollere menneskene? Eller sagt på en anden måde: Hvem er mennesker mest ivrige efter at adlyde?

Er det en Gud, som ham der "angrede", da Moses argumenterede imod ham?

Nej.

Er det en perfekt Gud, som aldrig tager fejl, og hvis ord er ufejlbarlige???

Ja. Bestemt ja.

Når man så har fået folk til at tro på sådan en Gud, hvad er så det næste skridt?

SVAR: At etablere én der kan repræsentere Gud her på jorden, og som kan tale for Gud og kender hans vilje. Når man så har sådan en mand (eller kvinde), hvad har man så?

Så har man fået sig en stemme, som er lige så virkningsfuld som at have den perfekte Gud for jorden i sin egen lomme!

Når man så først har den perfekte Guds ord her på jorden til sin rådighed (også selv om de er vidunderlige ord), så kan man tage disse ord og ændre dem (sådan som man har gjort med Biblen), og så benytte den perfekte Guds ord til – gennem hans perfekte repræsentant – at skabe absolut kontrol over menneskene. Dyret fjerner almindelige menneskers kraft til at tænke, fordi man ikke stiller spørgsmål ved ordene fra en "perfekt" Gud. Når man ikke længere stiller spørgsmål, så kan man skubbes rundt med som en hund, der venter på et tegn fra sin herre for at finde ud af, hvilken

vej den skal gå. En trænet hund tænker ikke og stiller ikke spørgsmålstegn ved sin herres kommando – den adlyder blot.

Det er på tide, at Lysets børn endelig lærer det samme princip, som Moses forstod. For at være som Moses, må man endda stille spørgsmålstegn ved Guds fuldkommenhed. Hvem ved? Måske kan du få ham til at ændre mening, ligesom Moses gjorde.

Betyder det, at vi vil holde op med at forsøge at blive bedre mennesker, hvis vi stiller spørgsmålstegn ved Guds fuldkommenhed?

NEJ. Det er lige modsat. Dengang jeg troede, at Jesus var et perfekt, sterilt væsen i den almindelige religiøse forstand, følte jeg mig modløs over at skulle være som ham. Jeg syntes, Abraham Lincoln var meget mere inspirerende, fordi han havde fejl og svagheder, men han overvandt mange af dem. Han var ikke fuldkommen, men han endte med at blive ganske god. Det var et menneske, som jeg kunne have respekt for. Her var et menneske, som var et godt eksempel, og som jeg kunne forsøge at efterligne, men Jesus? Jeg havde allerede begået en masse fejl, så det var helt udelukket, at jeg nogensinde kunne blive Guds fejlfrie Søn.

Da jeg så opdagede sandheden om Relativ Fuldkommenhed, røg Jesus straks op i toppen af min liste, hvor han hører hjemme. Jeg indså, at jeg alligevel godt kunne blive som ham – jeg indså, at Han var en praktisk rollemodel.

Hvis du havde mulighed for at spille basketball, og alle på holdet var lige så talentfulde som Michael Jordan, hvor længe ville du så fortsætte med at spille?

Ikke særligt længe. Der ville simpelthen være for stort et spring mellem dig og de andre spillere. Du ville blive deprimeret over at spille i stedet for at have det sjovt med det.

Det almindelige syn på Jesus og andre religiøse ikoner fjerner glæden fra religionen netop af denne grund. Man er simpelthen aldrig god nok.

I mit hjerte takker jeg Gud hver dag, fordi jeg slap væk fra Dyrets bedrageri.

Jeg er lige blevet færdig med at studere John Kennedys liv. Han havde mange fejl, men jeg fandt også mange ting ved ham, som inspirerede mig og fik mig til at stræbe højere.

Winston Churchill har længe været en af mine helte, selv om han var overvægtig og røg cigaretter. Gør de ting ham mindre inspirerende i forhold til, at han næsten helt alene tog kampen op mod Hitler?
Nej.

Hvis vi betragter andre liv som andet - mere eller mindre – end en åndelig ligeværdig broder, så inviterer vi Dyret til at overtage kontrollen med vores liv, og så vil vi slet ikke ænse, hvad der sker, når der manipuleres med os.

Copyright 1998 by J.J. Dewey, All Rights Reserved

Vær I derfor fuldkomne

Der er tre græske ord, der oversættes med ”perfekt” i Biblen. De to mest almindelige er TELEIOO og AKRIBELA. AKRIBELA er det ord, der kommer nærmest ”fuldkommen” eller ”perfekt” i vores almindelige sprogbrug, især når man taler om Gud. Men i Biblen blev AKRIBELA brugt negativt for at beskrive dem, som korsfæstede Jesus. De religiøse mennesker på den tid troede på AKRIBELA.

Skriftstedet ”Vær I derfor fuldkomne, lige som jeres Fader i Himlen er fuldkommen” er en forkert oversættelse i næsten alle de Bibler, man kan købe. Hvorfor? Fordi det er så vigtigt at opretholde illusionen om fuldkommenhed for den religiøse verden.

I skriftstedet oversættes ”fuldkommen” forkert fra ordet TELEIOO, som betyder ”Fuldfør og færdiggør det job eller det mål, som du har.”

Lad os så oversætte skriftstedet rigtigt, sådan som Jesus mente det:

”Fuldfør (eller færdiggør) derfor det arbejde, du har fået til opgave at udføre, ligesom din Fader i Himlen fuldfører sit.”

Er den sande oversættelse ikke et langt mere praktisk råd?

Lad mig gentage: Man skal læse fra en forkert oversat Bibel for at kunne lære om Guds eller menneskets fuldkommenhed. Læren om fuldkommenhed, sådan som den religiøse verden forstår den, findes simpelthen ikke i Biblen. Hvis du ikke tror på mig, så tag selv hen i en kristen boghandel og køb en konkordans (Strong's er den bedste – engelsk konkordans) og slå disse ord op. Denne viden er tilgængelig for alle, der undersøger den.

Copyright 1998 by J.J. Dewey, All Rights Reserved